

Bună ziua.

Mă numesc Yusei Koide.

Sunt dirijor.

Astăzi vreau să vorbesc despre pățania mea.

Într-o sâmbătă din luna ianuarie a acestui an, după repetiția de orchestră din Tokyo, urma să plec într-o călătorie de 18 zile în România.

După terminarea repetiției, aveam încă 4 ore libere înaintea zborului meu.

Pentru că de aici până la HND aveam nevoie doar de o oră, am intrat într-un restaurant împreună cu membrii orchestrei.

În timpul mesei, numai o bere nu a fost suficientă, astfel încât am băut mai multe pahare de vin.

Intenționez să zbor de la HND până la OTP via CDG pentru a dirija Filarmonicile din Ploiești, Târgoviște, și Târgu-Mureș.

După restaurant, am luat trenul din Meguro, am schimbat la Shinagawa linia Keikyu, și aproape de HND am observat că nu mai am sacul meu de spate !

Ambalat pentru a fi trimis la bagaje de cală, în el se aflau un iPad cumpărat în rate, bani gheață, plus două partituri pe care urma să le citesc în avion, și altele.

Cuprins de panică, m-am trezit complet.

Din fericire, pașaportul și credit cardul le aveam.

M-am repezit la ghișeul de check-in din aeroport, și am explicat

situația mea cerând ajutor personalului de la Air France.

Doamna mi-a spus “Biletul dumneavoastră nu permite o schimbare de zbor. Deci, pentru a lua alt avion, va trebui să cumpărați un bilet nou. Acesta costă 150.000 de yeni.”

Am început să mă gândesc ce să fac. “Ar trebui să iau zborul renunțând la bagajul pierdut, sau ar trebui să renunț la zborul rezervat și să plătesc 150.000 de yeni pentru a-mi recăpăta sacul meu???”

Mai întâi de toate, în cazul în care nu luam zborul așa cum a fost planificat inițial, nu puteam să încep repetiția de luni, de la ora 10 dimineață.

Pe de altă parte, chiar dacă aș fi așteptat până a doua zi, nu aș fi avut nici o garanție că sacul meu urma să fie găsit.

Și chiar dacă s-ar fi găsit, nu ar fi avut nici un sens dacă nu era tot conținutul!

Într-un final, am hotărât să renunț la sac și să iau zborul planificat!!!

În avion, pur și simplu nu îmi puteam lua gândul de la conținutul sacului pierdut.

O mulțime de gânduri îmi treceau prin cap :

☑Suma de daune e peste 400.000 de yeni! ! !

☑Nu pot să repet partiturile!

Duminica seara am ajuns la hotel în Ploiești, însă eram foarte îngrijorat nu doar pentru sacul meu, dar de asemenea și de repetiția de a doua zi, fiind nepregătit pentru partiturile pe care le pierdusem.

Mi-am spus “Chiar dacă sufletul îți este plin de griji, un adevărat dirijor trebuie să facă repetiție într-un mod galant pe podium! Uită de sacul pierdut, ca să poți termina repetiția perfect !”

Terminând repetiția cu brio, câțiva dintre membrii filarmonicii vrând să mă consoleze , m-au invitat la cină.

Acolo, subiectul a fost în exclusivitate despre pățania mea.

Am povestit istoria mea despre furtul din tren, din Belgia, de acum 10 ani și despre soluția de atunci.

În final, toată suma de daune fusese plătită în mod automat de compania de asigurare VISA.

Ascultând povestea, toți mi-au spus “Poți folosi aceeași metodă și acum!!!”

Mi-au dat idei în ceea ce privește când, unde și cum ar trebui să raportez la poliție o declarație de furt.

Dar parcă cu cât mai mult discutam despre asta, cu atât mai mult nu vroiam să fac astfel.

A doua zi, am sunat la biroul de obiecte pierdute al companiei JR din Japonia.

“Domnul Yusei Koide? Aveți noroc! Sacul dvs. a fost găsit și depozitat la Gara Mitaka.”

Am simțit o rază de speranță, însă m-am întrebat, totuși, dacă erau înăuntru toate lucrurile?

Întorcându-mă în Japonia după terminarea celor 3 concerte, m-am

dus direct la Gara Mitaka.

Personalul de la birou a venit cu sacul meu, spunându-mi "Se pare că există niște bani, dar nu vă faceți speranțe prea mari."

Deschizând cu teamă fermoarul sacului, am rămas cu respirația tăiată.

Ce surpriză!

Erau exact 600 de euro, 40.000 de yeni, 300 de lei, iPadul, cele două partituri care ar fi fost utilizate la concertele deja terminate, mici cadouri pentru prietenii din România....

Deși era evident că cineva umblase în sac, toate erau la locul lor, cu excepția căștilor de 4.000 de yeni pe care le-am cumpărat în ziua plecării mele, chiar și o fotografie cu Yuko, zâmbitoare, soția mea care a murit acum 13 ani!!!

Câteva zile după întoarcerea mea, le-am povestit despre minunea aceasta tuturor celor cu care m-am întâlnit.

Întorcându-se spre mine, care radiam de bucurie, un prieten îmi spuse "Ce minune! Ți-ai folosit doza de noroc de anul acesta"!!

Dar, eu cred că fotografia lui Yuko care s-a dus în ceruri m-a salvat - - - -, BA NU!, cred puternic că însăși Yuko în sine mă sprijină de acolo de sus, și asta m-a salvat în timpul activităților mele ca dirijor în România!!!

Mulțumesc pentru atenția acordată!